

Vince Jánosné Kollégáival

Ez a Szabványügyi Hivatal Könnyűipari Osztályának a kollektívája. Én jobbról a második vagyok. Én 1950-ben elhelyezkedtem a Szabványügyi Hivatalban. Először adminisztrátorként, aztán üzemmérnökként dolgoztam ott. A Könnyűipari Műszaki Főiskolán tettem különbözetit, amihez a ruhaipari végzettségem adott alapot. Üzemmérnökként műszaki főelőadó voltam, és a konfekciósabványokat csináltam: munkaruhákat például, hogy milyen méretű legyen. Bizottságokban voltam benne, nemzetközi tárgyalásokra jártam, ahol az egységes méretezést tárgyaltuk, ami azóta már régen megoldódott. Felelős beosztásom volt. Harminchárom évet töltöttem ott. Szinte valamennyi vezető zsidó származású volt, kiváló értelmiségi társaság gyűlt össze, és nem volt szakmai féltékenységi, mert mindenkinek önálló munkaköre volt. Többször jelentkeztem a pártba, apámra való tekintettel és saját felfogásomra való tekintettel. Legszívesebben szociáldemokrata lettem volna, de arra akkor nem volt lehetőség. Mindig közölték, hogy polgári származásom miatt nem vettek fel, hiába mondtam, hogy azon én nem tudok változtatni. Volt valami statisztika, aminek meg kellett felelniük, ha munkásszármazású lettem volna, felvettek volna. 1952-ben jelentkeztem először, majd 1955-ben feladtam. Semmilyen ünnepségen való részvételt nem erőltettek ránk, nem volt kötelező kivonulás, az állami ünnepekből annyi volt csak, hogy munkaszüneti nap volt. Ennek ellenére mentünk önként, szívesen, nagyon kollegiális, jó légkörű kollektíva volt. Az 1950-es években egy rövid ideig még DISZ-titkár is voltam. Emlékszem, egy március tizenötödikei ünnepségen kellett beszédet mondanom, s annyira izgultam, hogy előtte való este azt álmodtam, hogy a beszéd minden második oldala elveszett, és én összevissza beszélek. Olyan remek volt a társaság, hogy a munkaidő után is összejöttünk, uszodába, kirándulni jártunk együtt. A közvetlen felettesem, akivel gyakran voltam külföldön együtt kiküldetésben, egy nagyon kellemes ember volt, és Erika ma is a barátnőm. Vele már öt éve egy szobában dolgoztam, amikor kiderült, hogy ő is a Zsidó Gimnáziumba járt. Szóval baráti társaság alakult ki, a férjek-feleségek is összebarátkoztak. A legjobb barátom, akinek a férje nehézipari államtitkár volt, ő sincsen már, meghalt. Az 1950-es évek első felében igazán lehetett társasági életet élni. Nem volt még televízió, az ember minden estére csinált programot: vagy egy nagy séta, vagy beülés vacsorázni, ami fillérekbe került -- olcsóbb volt a vendéglő, mintha otthon ettünk volna. Szívesen jártunk a Moszkva étterembe a Gorkij fasorban [ma Városligeti fasor], ahol

zene volt, és táncolni lehetett. Aztán volt a Rózsa utcában egy hely -- mi zarándokhelynek hívtuk, mert tele volt előtte az utca magánautókkal --, ahol olyan tartalmas leveseket adtak, hogy azt sem tudtuk, milyen leves, mivel mindenféle zöldség volt benne. 1956-ban ez a társasági élet lanyhult, a televízió hatására majdnem teljesen megszűnt, és sokan elhagyták az országot a barátaim közül.